

De taină

Lucia Stefanovici

dedicată unui om de onoare

Știu. Ar fi trebuit să fim îngerii.
În felul acesta, am fi stat la taifas
noi și îngerii noștri,
patru anotimpuri,
Anno Domini.
Ar fi trebuit să fim îngerii, dar
scârțâie ușa și
lacheul târăște leșul zilelor spre closet,
vecinii de masă discută despre
optica americanilor și finanțarea de filme,
între timp, zilele se întorc,
ca niște cocote,
una câte una,
cu machiaj refăcut
și coboară în stradă,
la sigur.
Ar fi trebuit să fim îngerii.
Altfel, așezați alături,
ne privim în față părinții,
nu mai contează ai cui,
tu cu mâini lăcrimânde,
eu cu glas de copil,
masa e mică și goală,
dar chelnerul aduce cafele,
iar noi încercăm să le îndulcim cât de cât,
amestecând îndelung.
Ar fi trebuit să fim îngerii.

Astfel
nu aș fi fost nevoită să pălmuiesc piaza rea
și nu m-aș fi prăbușit
și nu te-ai fi aplecat către mine
ca să mă aperi de
apăsarea aerului,
de apăsarea lumii.
Ar fi trebuit să fim îngerii, știu asta,
dar suntem doar aripile aceluiași zbor și
e o singură pasăre
cu un singur ochi
ce ațintește cu tot mai mare insistență
același pian

POEZII ONLINE

dezacordat
la care se cântă.
Încet.
Menuet?